

2010 травень-червень № 21
УНІВЕРСИТЕТ

Видання Прикарпатського національного університету
імені Василя Стефаника

Хордони

не мають меж

Відбулася робоча поїздка ректора Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, професора Богдана Костянтиновича Остафійчука до Республіки Польщі.

Кордони не мають меж

З 17 по 21 травня цього року відбулась робоча поїздка ректора Прикарпатського національного університету, професора Богдана Костянтиновича Остафійчука до Республіки Польщі. В рамках цієї подорожі проведено зустрічі з керівництвом провідних університетів Польщі, підписано низку угод, а також відкрито міжнародну виставку «Мистецька творчість Прикарпаття», яка організована нашим університетом на основі праць викладачів та студентів Інституту мистецтв.

Під час поїздки підписана угода з Краківською академією – одним із найбільш потужних приватних навчальних закладів Польщі, який зацікавлений у тісній співпраці з нашим університетом у різних освітніх напрямках. Зокрема, вже у вересні цього року 15 студентів Інституту мистецтв університету і 15 студентів Краківської академії матимуть можливість відбути пленер: польські студенти в Микучині, а українські – у Кракові. На зустрічі також обговорювалися питання щодо можливості використання спільних дипломів і навчання наших студентів за окремими магістерськими програмами, обмін викладачами, аспірантами, тобто весь спектр проблем, який є важливим для співпраці нашого університету з університетами ЄС.

В рамках поїздки проведено зустріч з керівництвом Ягеллонського університету, з яким Прикарпатський університет (на основі спільно підписаної угоди) співпрацює вже з 2007 року. Плідно розвивається співпраця

на рівні наукових обмінів, завдяки яким щороку викладачі університету мають можливість протягом

знання. У цьому ж центрі проходила виставка художніх творів студентів і викладачів Інституту

Науковці Прикарпатського національного університету в польських колог

14 днів відвідувати бібліотеки, лабораторії, експериментальні центри Ягеллонського університету, а польські викладачі, звичайно, відповідні заклади в нас. За підсумками двох років роботи було прийнято рішення про розширення співробітництва з 14

мистецтв, на якій були присутні представники дипломатичного корпусу, місцевих політичних кіл та керівництво університетів Малопольського воєводства. Виставка пройшла надзвичайно успішно, її супроводжували художні колективи «Струни

днів до 30. Також підтверджено повноцінність дії наукових проєктів, які пов'язані зі спільним виданням підручників між кафедрами англійської і німецької філології нашого і польського університетів. Отже, накреслилися конкретні програми, які можуть не тільки поглибити співпрацю між університетами, але й дати можливість нашим науковцям більш результативно здійснювати наукові проєкти.

Під час цієї зустрічі для Інституту туризму Прикарпатського національного університету була підписана угода про стажування наших студентів протягом року в одному з найбільш престижних конференційних центрів під Краковом – Томшовіца, де студенти будуть мати можливість поглибити свої практичні

Прикарпаття» та «Джас-класік», програми яких користувалися великим успіхом у відвідувачів. Головна концепція цього заходу полягала в тому, щоб показати не тільки декоративно-прикладне мистецтво Прикарпаття, але й сучасне мистецтво студентів і викладачів університету.

В рамках візиту відбулася зустріч із ректором Варшавського університету, під час якої було підтверджено обміни, які вже існують між цим закладом та Прикарпатським національним університетом, а також порушено питання про можливість підготовки фахівців з подвійними дипломами за спеціальністю «Історія центральносхідної Європи» на базі студій Східної Європи Варшавського університету. Заплановано, що три семестри

студенти навчатимуться в Прикарпатському університеті, а четвертий (із захистом дипломної роботи) проходитиме у Варшаві. Важливо знати, що ця програма буде безкоштовна для студентів Прикарпатського університету. На початок червня вже заплановано візит представників Варшавського вишу, які мають намір обговорити деталі цієї програми.

Кульмінацією зустрічі стало підведення підсумків міжнародного архітектурного конкурсу на кращий проект міжнародного центру зустрічей студентської молоді України і Польщі, який заплановано збудувати в Микulichині. Такий центр буде однією з унікальних можливостей зустрічей студентів, проведення дискусій, семінарів, обміну думками. Реалізація цього задуму відбуватиметься під патронатом президентів України і Польщі. Важливо, що 25 травня вдалося провести завершальний етап цього конкурсу і отримати надзвичайно цікавий проект, який підготував молодий магістр архітектури Варшавської політехніки Пауло Невіцький. 24 червня в резиденції польського президента (Бельведерському палаці) запланована церемонія відзначення переможця конкурсу, а також учасників, які брали участь у завершальному етапі. Урочисте вручення макета цього центру відбудеться на горі Піп Іван 7 липня. В ньому братимуть участь ректор нашого університету, представники президентів України та Польщі, Варшавського університету й багато інших поважних гостей.

За словами проректора з міжнародного співробітництва Прикарпатського національного університету, доктора політичних наук Ігоря Цепенди, зараз розглядається питання безпосереднього формування кошторисної документації цього комплексу і формування гранту для отримання коштів ЄС на його реалізацію.

Як бачимо, попереду ще багато клопіткої роботи, в якій ми можемо побажати тільки наснаги й успіху її виконавцям.

Наш кор.

Урочисто проходило святкування Дня науки в Прикарпатському національному університеті імені Василя Стефаника. До рідної нам альма-матер завітали високоповажні гості з усіх найкращих вишів Івано-Франківська. Лунали щирі слова подяки і вітання вершителям сучасної наукової думки. Найкращим молодим науковцям та дослідникам було вручено премії.

Перший заступник начальника головного управління освіти і науки обласної державної адміністрації Іван Буцак відзначив, що «наука – дуже важлива справа для держави, бо її рівень та прогрес у світі, соціально-економічний розвиток безпосередньо залежать від наукового потенціалу. Сьогодні наукову

Досвід студентства-перш за все навчання

їнської науки – назрілу необхідність наближення наукових, теоретичних знань і досягнень до практики. «Молоді науковці прагнуть упроваджувати свої винаходи та проекти на практиці, але все впирається у фінансування», – зазначив він.

Фірми, підприємства, великі промислові корпорації не приділяють достатньої уваги винаходам молодих перспективних дослідників. Тому завданням освітян вищої школи є втілення теоретичних знань у

До Вершин науки через знання

еліту Прикарпаття складають 12 членів-кореспондентів, 38 академіків, 211 докторів наук та більше тисячі фахівців, які в майбутньому підтвердять наукове звання кандидата наук.»

Ректор Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, професор Богдан Остафійчук ґрунтовно проаналізував роботу найкращих наукових центрів Прикарпаття, серед яких Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу, Івано-Франківський національний медичний університет, Прикарпатський юридичний інститут Львівського державного університету внутрішніх справ, приватний вищий навчальний заклад «Галицька академія», Івано-Франківський інститут імені короля Данила Галицького і, звичайно, Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника.

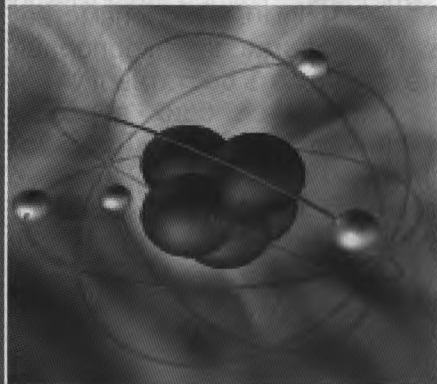
Крім того, професор Богдан Остафійчук порушив надзвичайно важливу тему для укра-

практику, наближення науки до народного господарства та виробництва.

Варто також зазначити, що з нагоди Дня науки ректор Прикарпатського національного університету Богдан Остафійчук на сесії обласної ради нагороджений орденом «За заслуги перед Прикарпаттям».

Дипломами, нагрудними знаками та преміями голови облдержадміністрації нагороджено 10 науковців Прикарпаття в номінації «Відомий науковець року» та 10 у номінації «Молодий вчений року». Серед молодих науковців відзначені: доктор технічних наук, професор, завідувач кафедри інженерної геодезії ІФНТУНГ Костянтин Буряк; директор Інституту туризму, доктор історичних наук, доцент кафедри історіографії та джерелознавства Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника Володимир Великочій; доктор економічних наук, професор кафедри економіки під-

приємства ІФНТУНГ Ярослав Ветлицький; доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри стоматології Івано-Франківського національного медичного університету Віталій Кирилук; доктор технічних наук ІФНТУНГ, голова організації винахідників та раціоналізаторів Богдан Середюк; доктор технічних наук, директор центру інформаційних технологій, доцент кафедри кібернетики Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника Павло Федорук;

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри педагогіки та психології Івано-Франківського обласного інституту післядипломної освіти Любомира Калуська; доктор педагогічних наук, професор, директор Інституту українознавства, завідувач кафедри української мови Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника Василь Грещук; доктор медичних наук, заслужений діяч науки і техніки України, професор, завідувач кафедри анатомії людини Івано-Франківського національного медичного університету Володимир Левицький та доктор політичних наук, проректор з міжнародного співробітництва, професор кафедри міжнародних відносин Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника Ігор Цепенда.

Відзначення свята науки закінчилось, але ні на мить не закінчується громіздка та наполеглива праця всіх і кожного, для кого наука – вище мистецтво знань, яке допомагає досліджувати, жити, творити.

Наш кор.

ЄВГЕН БАРАН

Роксолана у світі: Історико-краєзнавчий збірник /Автори-упорядники: Б.Гаврилів, І.Миро-

навчальний посібник /Автори-упорядники: Б.Гаврилів, І.Миронюк. – Івано-Франківськ: Вид-во «Плай» ЦІТ Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, 2009.–180с.

Ідея книг, про які говорю, належить відомому прикарпатському історикові та краєзнавцю Богданові Гавриліву і проректорові Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника Іванові Миронюку, хіміку за освітою і фотохудожнику за внутрішнім захопленням.

Самі книги у своїй основі є сувенірно-подарунковими з багатими фотоілюстративними матеріалами і науковими та науково-популярними коментарями, поясненнями, фрагментами статей, розвідок, індивіду-

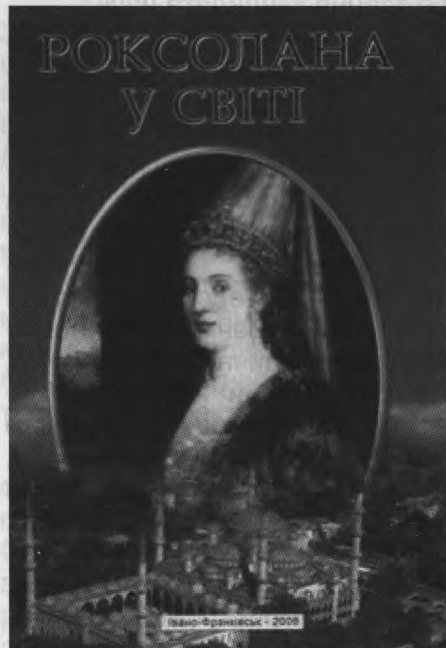
Галичина: між князем і невільницею...

нюк. – Івано-Франківськ: ВДВ ЦІТ Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, 2008. – 96 с.; Король

альними науковими пошуками і знахідками, інформаціями про наукові конференції тощо.

Думаю, що такі книги давно треба було видати, і те, що вони вийшли, не є свідченням нашої з вами дозрілості і готовності до підтримки таких видань. Книги засвідчують, що вся, чи майже вся історико-літературна, культурно-просвітницька робота в Україні й надалі робиться ентузіастами. І робиться не «за сприяння», а «всупереч»...

У книзі про Роксолану, до якої в українців і сьогодні багато запитань і внутрішніх претензій, і про яку, виявляється, й досі ми майже нічого не знаємо (навіть ім'я та прізвище Настя Лісовська є несправжнім, а приписане традицією), найоригінальнішою ідеєю-знахідкою є твердження Богдана Гавриліву, що на картині італійського художника Паоло Веронезе «Весілля в Кані Галілейській» (1563), яка зберігається в Луврі, зображений докумен-

Данило Галицький у пам'ятках історії та культури: Краєзнавчий історико-культурологічний

тальний портрет Роксолани. Інші матеріали, які відіграють роль хрестоматійно-довідникового путівника (фрагменти з розвідки Агатангела Кримського; статті турецьких дослідників; матеріали українського серіалу про Роксолану; описи різних уявних портретів Роксолани; список найголовнішої літератури про Роксолану та ін.), є доповненням і розширенням наших уявлень (історичних і вигаданих) про цю унікальну Жінку, яка зуміла використати свої чари, вирватися з невольничої клітки, аби потрапити в клітку володарську: розпоряджатися доллями мільйонів, щоб залишитися невольницею влади як такої.

Я думаю, що нам не треба створювати навколо Роксолани патріотичний антураж, бо аж ніяк вона в нього не вписується. Але й нехтувати чи заперечувати її героїчний чин теж не маємо права, адже жила вона в епоху, яка ніколи не звертала увагу на Людину. Роксолана зуміла вирватися з тисків суспільних кліше і довести своє право на індивідуальність.

Власне, ця книга і добра тим, що подає всі «за» і «проти» образу Роксолани, залишаючись дещо нейтральною в оцінюванні, але доброзичливою в самому ставленні до цього образу.

Книга про Данила Галиць-

кого побудована за подібним принципом. Додаються ще матеріали про українсько-польські культурно-історичні взаємини; розкриваються сторінки біографії Данила Галицького (зокрема його битва з тевтонцями під Дорогочином; історія з коронуванням Данила Галицького; його взаємин з рідним братом Васильком; доля нащадків Данила Галицького; пошуки місця поховання, доля корони та ін.).

Доповнюються ці матеріали ще сторінками про родовід Романовичів, пам'ятники Данила Галицького в Галичині, образ князя в мистецтві; українськими виданнями про короля Данила Галицького; про дослідників історії давньої Галичини; про спільну польсько-українську наукову конференцію та ін.

Знову ж таки, книга багато ілюстрована. Використані додатки: фрагменти дослідження Миколи Котляра про Данила Галицького; широкий список літератури про нього.

Оптимальним було б, якби ці книги потрапили в університетські та шкільні бібліотеки. Але розумію, що це нереально. Тираж їх невеликий (до речі, не вказаний). Він буде, мабуть, використаний, як подарункові візитки Прикарпатського національного університету для своїх шанованих гостей.

У такому презентаційному використанні книг є, звичайно, свій сенс, але завжди треба думати не тільки про зовнішній презентаційний вигляд, але й про внутрішню суть.

Що ж до популярності статей Роксолани і Данила Галицького в Галичині, то вони перебувають десь на одному рівні. І це симптоматичний показник галицької ментальності: між князем і невольницею не віддається перевага нікому. Бо доля обидвох є проекцією долі Галичини в історичній ретроспекції і сучасній перспективі. Ось тільки щасливого вивершення історії, державної перспективи так само не видно в сучасному, як не було й у минулому.

Михайло Москалюк: «Наша еліта не зацікавлена в тому, аби ми реально входили в Євроструктури»

Будь-яка країна світу прагне міждержавного визнання. Однак для досягнення цієї мети потрібна, окрім багатьох інших шляхів розвитку, виважена й цілеспрямована інтеграційна політика. І в Україні питання інтеграції в європейські спільноти сьогодні досить проблематичне і чи не найактуальніше. Які ж інтеграційні проблеми турбують нашу державу? Чи має вона шанс у найближчому майбутньому стати членом якоїсь Євроструктури? На ці та інші питання дає відповідь політолог, кандидат політичних наук, заступник директора Інституту історії і політології Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника Михайло Москалюк.

– **Отож, Михайле Федоровичу, які політичні процеси сьогодні в Україні Ви виділили б як найсуперечливіші та найскладніші?**

– Ці процеси, на мою думку, в першу чергу пов'язані з владою, елітою і перспективами розвитку нашої держави. На

але аж ніяк не загальнонародні. У нас взагалі політика розглядається в одному із класичних її розумінь – брудна справа. Коли я читаю студентам лекції, то завжди повторюю такі слова Вацлава Гавела: «Ті, які кажуть, що політика – це брудна справа, говорять неправду. Політика – це просто справа, якою мають займатися кришталево чесні люди, тому що в ній, політиці, особливо легко морально забруднитися». А в нашій державі все навпаки. Це перший аспект.

Друга проблема: ми перебуваємо в ситуації, коли не маємо дійсно української і національно орієнтованої еліти, тієї еліти, яка би прагнула змінити щось на краще. У нас є маса лідерів. Можна говорити про багатьох із них, але тих, які у своїй діяльності дійсно послідовно виступали б на захист загальнонародних інтересів, у нас немає. У цьому й відмінність України від інших держав.

– **Наскільки гостро сьогодні стоїть питання входження в НАТО?**

Ми, грубо кажучи, приречені – або вступати в союз із нашим північним сусідом, або ж розвивати політику євроатлантичної співпраці. Третнього нам не дано...

жаль, так трапилося, що політика в нас стала одним із найбільш прибуткових бізнесів. Невідокремленість політики від влади привела до тієї ситуації, яку ми маємо сьогодні, коли до влади йдуть не ті, хто дійсно хоче щось змінити, а ті, хто хоче покращити власний добробут, реалізувати, скажімо, якісь власні чи бізнесові, егоїстичні чи партійні інтереси,

– Цей шанс Україна прогавила. Ми мали непогані перспективи. Адже, як відомо, Україна з числа інших пострадянських республік мала найкращі стартові умови і для євроінтеграційних, і для євроатлантичних можливостей. Порівняймо Україну з її потенціалом, економічними і природними ресурсами, корисними копалинами, скажімо, з маленькими прибалтійськими держа-

вами. Але ми все це втратили в силу тих двох причин, про які я згадував. Наша еліта не зацікавлена в тому, аби ми реально входили в Євроструктури. Вона зацікавлена в тому, щоб залишитися такими ж, якими ми є в нашій невизначеності. Ми говоримо, начебто хочемо в Європу, коли перебуваємо в ній. Ми голосимо, що тяжіємо до союзу з Росією, коли ми знаходимося там. В результаті й сьогодні зосталася з нами ця так звана багатовекторність. Тому нині ми не можемо вести мову про те, що в найближчому майбутньому матимемо шанси стати членом НАТО. І в цьому велика проблема України. Бо ж нічого кращого, ніж НАТО, європейська спільнота, як на мене, не вигадала, хоча це й не є те НАТО, яке колись годувало нас у радянські часи. Від нас розумніші ті ж поляки чи чехи? Чи ті ж прибалтійці, котрі, як і ми, мають під боком такого не зовсім мирного сусіда, як Росія. Й історія підтвердила правдивість і правильність їхнього вибору. Адже, ввійшовши в натовські структури, вони отримали надійний захист. Більше того, вони отримали значний поступ для свого розвитку, бо членство в НАТО – це не лише оборона, а й певні зобов'язання, які держави, що входять у НАТО, ставлять перед державою-претендентом. А це – підвищення економічних й соціальних стандартів. Хіба це погано? А те, що, мовляв, Україна повинна залишатися нейтральною державою, знову ж таки підтверджує, що вона в цій ситуації не може залишатися такою. Ми, грубо кажучи, приречені – або вступати в союз із нашим північним сусідом, або ж розвивати політику євроатлантичної співпраці. Третнього нам не дано. І тут не треба лукавити. Інша справа, що це питання не на часі, що слід проводити цілеспрямовану роботу щодо пропаганди планів цієї організації. В нашому університеті існує громадська організація «Україна – НАТО», в рамках якої ми читаємо лекції в районних центрах, нашому інституті, періодично організуємо виставки необхід-

ної інформації щодо НАТО, «круглі столи», конференції, зокрема міжнародні, на одній з яких побували представники НАТО. Наші викладачі, навіть ті скептики, які так критично ставилися до цієї організації, кардинально змінили свою точку зору, побувавши в Брюсселі в штаб-квартирі НАТО. Але цього, звичайно, ще мало. Потрібна державна програма. На Заході України, в принципі, агітувати за НАТО не так вже й потрібно, тому що західне населення зорієнтоване на цю співпрацю. А от на Сході агітація потрібна неабияка. Цікаво, що проводячи соціологічне дослідження через Центр соціологічних досліджень, який у нас є, ми виявили цікаву особливість –

Болонського процесу. Це наближає її освіту до європейських стандартів. Хоча не можна сказати, що вона є на якомусь низькому рівні. Згадаймо, в Радянському Союзі освіта вважалася чи не найкращою. Згідно з Болонським процесом навчання проводиться за трьохступеневою системою освіти: бакалавр, спеціаліст, магістр. За новою (двоступеневою) системою освіти студенти вчитимуться чотири роки і, здобувши закінчену вищу освіту, отримають диплом бакалавра. Ступеня спеціаліста не буде. А на п'ятий курс навчання (магістратуру), йтимуть ті, хто хоче займатися науково-викладацькою діяльністю. Ступінь магістра розцінюватиметься як нижчий освітньо-

Думка політолога

неабиякий шанс реалізуватися в Європі і для студентів. При кафедрі політології ПНУ діє Літня Школа, де цілий ряд наших кращих студентів відвідує влітку Польський Сейм. А в рамках, скажімо, входження України в ЄС це відкриє унікальні перспективи для майбутнього української молоді.

– Наскільки Україна бажає приєднатися до європейської спільноти? І наскільки Європа чекає на Україну?

– Як бачимо, наша держава прагне приєднатися до євроспільноти, скажемо так, регіонально. Ми не бачимо цієї єдності євроінтеграційних прагнень у представників влади. Незважаючи на це, для Європи є очевидним, що Україна все ж таки європейська держава. Інша справа, що Україна абсолютно не готова (через політику влади) претендувати, принаймні на найближчі десятиріччя, на вступ у ЄС. Зрештою, сам Хав'єр Солано про це сказав. Але в нас є розуміння того, що ЄС без України, як і Європа без України, буде якоюсь незавершеною.

Є ще один аспект: входження кожної нової держави в ЄС, яка за рівнем розвитку поступається іншим, змушує ті розвинені держави ставати «донорами» для розвитку економіки країн-претендентів. Але ці держави, порівняно з Україною, маленькі територіально. І тому наша країна стане дещо заважкою в «перетравленні» для ЄС. Тому Захід і ставиться до нас із пересторогою. Не відмовляє, але дипломатично намагається вказати нам шлях, яким маємо йти. Для того, аби претендувати на місце в ЄС, маємо почати щось змінювати в себе з точки зору розвитку економіки, політичної свідомості й культури, демократизації суспільства тощо. А тоді, коли ці успіхи будуть досягнуті, ми можемо ставити питання про входження в ЄС і, думаю, Захід позитивно відгукнеться.

Тарас Гросевич

навіть на Заході, не кажучи вже про центральні та східні регіони, населення все-таки більше схильється до ЄС, а не до НАТО. В будь-якому випадку цю пропагандистську (в хорошому розумінні цього слова) політику слід розвивати, показуючи переваги, які може дати Україні входження в євроатлантичні структури. І цих переваг буде значно більше ніж недоліків, бо досвід тих країн Європи (навіть на пострадянському просторі), які отримали членство в НАТО, дійсно підтверджує цей плюс.

– Які способи інтеграції української освіти в європейську?

– Зараз Україна перебуває в євроінтеграційній освітній політиці

кваліфікаційний та науковий рівень. Але найбільший плюс цієї системи, очевидно, полягає в тому, що наші дипломи стануть конвертованими, тобто випускник будь-якого українського університету матиме можливість легально працевлаштуватися за спеціальністю в тих чи інших країнах.

Упровадження Болонської системи освіти дає можливість розширення зв'язків. Наприклад, у Прикарпатському університеті читали лекції викладачі з Польщі, Франції. Наші викладачі також мали змогу побувати в інших вишах Європи, проходити стажування в тій же Польщі, Німеччині, Австрії. Це

ПОРТРЕТИ

Васюта Іван Кирилович

20 березня 1980 року ректором Івано-Франківського педагогічного інституту призначено завідувача кафедри історії СРСР і УРСР цього ж інституту, доктора історичних наук, професора Івана Кириловича Васюту.

Майбутній ректор народився 14 січня 1924 року в селі Спаське Сосницького району Чернігівської області в родині селянина-середняка, що мав 7 га землі. З десяти років уже працював у колгоспі «Шлях до комунізму» Сосницького району. 1938 року закінчив Спаську неповну середню школу, а 1941 – Сосницьку середню школу №1. Після закінчення школи райком комсомолу рекомендував його на посаду інспектора політосвіти районного відділу народної освіти, де працював з червня по серпень 1941. У серпні, перед окупацією Сосницького району німцями, евакуювався разом з непризвистою комсомольською молоддю. Однак у Полтавській області вони потрапили в оточення. Усі змушені були повернутися в рідні місця. З вересня 1941 по лютий 1943 разом з батьком займався у так званій «общині» сільським господарством. Ховався від вивезення на роботу в Німеччину. Замість нього вивезли його молодшого брата. Скориставшись тим, що на території сусіднього Коропецького району тимчасово знаходи-

лось з'єднання партизанських загонів генерал-майора Олексія Федорова, у лютому 1943 пі-

шов у партизанський загін. Брав участь у рейді загону ім. Сталіна Західною Україною і Білорусією. У квітні 1944 (після розформування партизанських загонів О. Федорова) був направлений у органи НКВС. До звільнення Львова знаходився в групі військ НКВС у Львівській області, потім у Кременці Тернопільської області. З червня 1944 працював у другому відділі міліції Львова на посаді паспортиста та дільничного уповноваженого.

Працюючи в органах НКВС, одночасно закінчив підготовчі курси при Львівському університеті ім. І. Франка і 1945 року вступив на історичний факультет цього

університету, який 1950 закінчив відмінно і був рекомендований у аспірантуру. За час навчання в аспірантурі підготував і 1954 року захистив дисертацію «Становище та боротьба робітничого класу Західної України (1920-1929 рр.)» на звання кандидата історичних наук. Після закінчення аспірантури був направлений старшим викладачем історії СРСР Станіславського педінституту. З 1961 року – доцент, з 1964 – зав. кафедри історії СРСР і УРСР, з 1973 – проректор з наукової роботи. 1974 захистив докторську дисертацію «Соціально-економічні відношення і революційна боротьба в селі Західної України в 1919-1939 рр.». У зв'язку з погіршенням стану здоров'я 15 вересня 1982 року звільнений з посади ректора інституту, а 1984 року – за власним бажанням з посади зав. кафедри історії СРСР і УРСР. До 1986 року працював професором цієї кафедри, потім перейшов на посаду професора кафедри історії СРСР Львівського державного університету ім. І. Франка. 1992-1997 рр. займав там посаду професора кафедри слов'янських країн.

Автор 16 монографій, близько 200 наукових, науково-популярних і методичних праць. Найбільші його наукові здобутки у сфері аграрної історії Західної України міжвоєнного періоду.

За короткий період керівництва інститутом І.К. Васютою 1981 року при фізико-математичному факультеті було відкрито відділення образотворчого мистецтва, креслення і праці, яке 1983 стало базою створення відповідної кафедри, а пізніше – художньо-графічного факультету.

Дещо скоротилась кількість студентів (1000 – 1980 р., 957 – 1982 р.) за рахунок зменшення набору на українську філологію, педфак та фізмат. Зате збільшилась кількість студентів на історичному факультеті та російській філології.

Знай наших

23-24 квітня 2010 року факультетом культури і мистецтв Херсонського державного університету за сприяння Міністерства освіти і науки України була проведена Всеукраїнська науково-практична конференція «Проблеми та перспективи розвитку хореографічного мистецтва в контексті вищої освіти України». В рамках конференції проводився II Всеукраїнський конкурс молодих балетмейстерів і конкурс хореографічних колективів «Натхнення».

Для участі в конференції та конкурсах, що проводилися, були запрошені викладачі і студенти хореографічного відділення Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. І хоча до останнього дня виїзд нашої делегації в Херсон з різних причин був під сумнівом, однак завдяки активній підтримці ректора університету п. Богдана Остафійчука, директора Інституту мистецтв п. Анатолія Грицана, голови первинної профспілкової організації викладачів п. Юрія Копчака та голови первинної профспілкової організації студентів Сергія Гаєвського поїздка таки відбулася.

Сімнадцять годин, які провели в автобусі, дещо далися взнаки. Але та зустріч о сьомій годині ранку, яку організували господарі, заставила забути про будь-які незручності. Радісні посмішки, привітання, обмін сувенірами – і втому як рукою зняло. А далі – швидке поселення, врапніший моціон і знайомство з Херсонським державним університетом.

Об одинадцятій годині розпочалося пленарне засідання, на якому зі змістовною доповіддю про становлення і розвиток гуцульської автентичної хореографії виступив професор нашого університету Богдан Стасько. Саме його емоційна доповідь була зустрінута студентами і викладачами оваціями.

Після невеликої перерви відбулися секційні засідання, на яких присутні з неабиякою увагою вислухали повідомлення гостей з Івано-Франківська – доцента Світлани Васірук, старшого викладача Юрія Скобеля, асистента Наталії Марусик, про-

Викладачі та студенти Інституту мистецтв на Херсонській землі

відного концертмейстера Ірини Зарецької, аспіранта кафедри педагогіки ім. Б. Ступарика Василя Шеремети.

У другій половині дня почалися показові майстер-класи з класичного, народно-сценічного та сучасного танцю, які продемонстрували господарі конференції. Однак усі з нетерпінням чекали показового уроку з українського танцю, побудованого на гуцульському хореографічному матеріалі, студентів з Івано-Франківська. І як тільки вони, переодягнені в тренувальну форму, зайшли в хореографічний клас, наступила тиша. Деякі поради наставника Юрія Скобеля – і залунали гуцульські мелодії (концертмейстер Петро Дрозда).

Франківчани працювали з такою віддачею, такою чіткістю і синхронністю, завзяттям і емоційністю, що перевершили самих себе. І коли пролунав останній акорд, зал вибухнув бурхливими оплесками. А херсонські студенти почали просити: «Навчіть нас своєму танцю». І тоді викладачі Юрій Скобель та Василь Шеремета запросили всіх охочих стати в пари зі студентами Прикарпатського університету, щоб продовжити урок гуцульського танцю. Коли після двогодинної праці він закінчився, студенти обмінялися враженнями.

Та необхідно було йти відпочивати, адже наступний день мав бути чи не найвідповідальнішим. Зранку в Палаці молоді та студентів розпочався конкурс молодих балетмейстерів. Журі конкурсу очолював народний артист України п. Максим Мотков – соліст балету Київської національної опери. На конкурс було представлено 40 творчих робіт балетмейстерів-професіоналів, студентів хореографічних відділень мистецьких вишів з більшості регіонів України. За кулісами хвилювалися і виконавці, і постановники, і їх наставники. З показом кожного хореографічного витвору напруга як у глядацькій залі, так і серед членів журі зростала. Та свого апогею вона

досягла тоді, коли члени журі за закритими дверима почали обговорення.

І ось настав хвилюючий момент. Серед усіх представлених творчих робіт тільки п'ять вибороли звання лауреата II Всеукраїнського конкурсу молодих балетмейстерів (два почесних місця в студентів хореографічного відділення Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника Інни Мельнікової та Ірини Забігач).

Не можна словами передати ту радість, яка охопила переможців, їх колег-студентів та викладачів.

А попереду ще один відповідальний момент – концерт ансамблю «Дивоцвіт» перед учасниками конференції. Після останніх настанов викладачів прикарпатські студенти виходять на сцену. За одним танцювальним номером іде інший. Часу на переодягання обмаль. Сучасну «Росаву» змінюють «Бойківський веселий», «Буковинський святковий», «Гуцульський горішок». А закінчують виступ колективу улюблені всіма «Карпати». І знову шквал оплесків, подяки ректору Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника п. Богдану Остафійчуку, дирекції, викладачам та студентам Інституту мистецтв, грамоти та нагороди і довгі прощання біля автобуса, фото на згадку, обмін адресами.

Потім наших студентів чекало Чорне море. Таку приємну несподіванку їм влаштували меценати поїздки Тарас Гурик (директор інтернет-провайдера «U-team») та Богдан Зваричук (приватний перевізник). Заповітна мрія багатьох студентів – подихати морським повітрям, сфотографуватися на фоні кораблів, що стоять на рейді. Тому такі щасливі поверталися вони до рідного університету.

Наталія Чашечнікова,
студентка V курсу Інституту мистецтв, член делегації

Міжнародний день музеїв

(музею освіти Прикарпаття - 30 років)

Цей день святкують з 1977 року, коли Міжнародна рада музеїв ухвалила рішення про щорічне відзначення 18 травня професійного свята працівників музеїв. Нині його відзна-

ляють і Прикарпаття. Зберігаються та експонуються вони в 16 державних, 100 громадських та декількох приватних музеях. Об'єднані ці колекції туристичним маршрутом "Музейне коло

Фрагмент експозиції "Іван Франко і Прикарпаття"

чають у 150 країнах світу. Для України він виходить далеко за межі професійного свята і має загальнонаціональне значення, адже здатність зберігати та збільшувати свою культурну спадщину свідчить про зрілість і духовний розвиток нації. Завдяки самовідданій праці тих, хто присвятив своє життя розвитку музейної справи, дбайливо зберігається і примножується спадщина, поєднується минуле, сьогодення і майбутнє, виховується почуття прекрасного, повага до народних традицій і любов до національного мистецтва.

Україна володіє безцінними музейними колекціями – археологічними, історичними й художніми. Це національна скарбниця, яка повинна бути доступна всім. І саме працівники музеїв щоденно відкривають це неоціненне багатство людям. Багате на музейні ко-

лекції і Прикарпаття. У цей маршрут входить і Народний музей освіти Прикарпаття Прикарпатського національного університету

імені Василя Стефаника, який цього року відзначатиме своє тридцятиріччя. Це один з перших музеїв такого профілю на Україні. Відкритий він був 1980 року при Івано-Франківському педагогічному інституті імені Василя Стефаника до його 40-річчя. Зрозуміло, що діяльність зі створення музею розпочалась задовго до його відкриття. Велику організаційну та пошукову роботу в цьому напрямку провели в кінці 70-х на початку 80-х років кандидат історичних наук, доцент Ярослав Мельничук та колишній директор музею Богдан Гаврилів. Нині фонди музею налічують тисячі експонатів, що характеризують стан шкільництва та освіти в регіоні, починаючи з часів Київської Русі й до наших днів. У музейній бібліотеці зібрано сотні шкільних підручників і посібників, шкільну документацію, учнівські свідоцтва та атестати XIX–XX ст. Звільнившись від ідеологічних нашарувань, музей отримав «друге дихання». Відкрились нові можливості у вивченні історії освіти на Прикарпатті, у пошуковій та науково-дослідницькій роботі. Зникли заборонені теми, віднайдені цілі пласти невідомої раніше діяльності в організації національної школи, розвитку освіти в нашому регіоні. Виринають із забуття імена педагогів, що все

Голова ради музею Богдан Гаврилів та директор музею Юрій Угорчак готують матеріали до нової експозиції. 2007 рік.

своє життя поклали на вівтар розвою національної культури і просвіти, отримують імена жертви фашистського та більшовицького геноцидів української інтелігенції, зокрема вчительської. Постають проблеми виведення школи з ідеологічного закуту байдужості, безперспективності та непрофесіоналізму, боротьби кращих педагогів за нову школу, нові методи і принципи навчання. Все це працівники музею намагалися відобразити у своїй роботі, в музейних експозиціях.

Нелегкий зараз час і, зрозуміло, що багатьом не до музеїв. Та те, що не зробимо сьогодні, завтра вже може бути пізно. І, взявши це за девіз, працівники музею намагалися активно вести пошукову та популяризаційну роботу. Жаль тільки, що незважаючи на всі зусилля працівників та членів ради музею, педагоги області і, зокрема обласного центру, мало цікавляться історією освіти. В останні роки почала зменшуватись кількість відвідувачів, зокрема екскурсій шкільної молоді. Вчителі не приводили своїх вихованців, самі не цікавились музейними експозиціями. А подивитись тут було на що.

Крім того, що в музеї досить ґрунтовно на унікальних документальних матеріалах пока-

Фрагменти експозицій "Освіта на Прикарпатті у 1944 - 1990 рр та "Освіта на Івано-Франківщині у 1990 - 2007 рр."

зана історія школи та освіти на Прикарпатті, тут постійно демонструвалися різноманітні виставки, що характеризували окремі етапи розвитку освіти в нашому регіоні, а також присвячені окремим педагогам Прикарпаття. Великий розділ демонструє шлях становлення та розвитку Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Ця експозиція особливо цікава майбутнім абітурієнтам та студентам нашого університету. В музеї завжди можна замовити

екскурсію, отримати консультацію з питань розвитку освіти на Прикарпатті чи підручники та документи з музейної бібліотеки для використання в науковій роботі. Тут постійно працювали викладачі та студенти університету, проводились наукові конференції, семінари, заняття з краєзнавства, педагогіки та історії України, збори краєзнавців і музейних працівників області. Частими гостями були викладачі з інших областей України та нашої діаспори. Приємно чути їх захоплені відгуки про роботу музею, його експозицію, але гірко, що наші педагоги залишалися осторонь від цього джерела.

Цього року музей переїхав у нове приміщення на вулиці Мазепи, 10 (Педагогічний інститут). Ведеться робота з розгортання експозиції. Жаль тільки, що експозиційна площа нового приміщення дещо менша від попередньої, тому показати всю експозицію не буде можливості. Та надіємось, що вона представлятиме не менший інтерес, ніж раніше, а першого вересня музей гостинно відкріє свої двері для відвідувачів.

**Оксана Филипчук,
вчитель**

Міс університету

Нещодавно у Прикарпатському національному університеті імені Василя Стефаника в черговий раз відбувалось пошанування найвродливіших і найталановитіших прикарпатських дівчат. Кожна з учасниць змогла виявити свою індивідуальність і неповторність, щирість та безкорисливість. Перемогу в конкурсі здобула студентка факультету іноземних мов Мар'яна Коновеичук. Першою віце-міс стала студентка факультету філософії Христя Кирилів; титул «Міс глядацьких симпатій» дістався студентці Юридичного інституту Оксани Попович. Окрім іншого, переможниця отримала безкоштовну путівку для поїздки в США за студентською програмою «Work and Travel», а також путівку на двох для відпочинку за кордоном на березі моря.

Протягом трьох місяців готував цей конкурс профком студентів на чолі з Сергієм Гаєвським, але прикладені зусилля виправдали себе. Помпезність свята важко переоцінити. Ресурсів було задіяно дуже багато, починаючи від зведеного подіуму для якнайзручнішої презентації себе учасницями, який став продовженням сцени, завершуючи звуковідобуванням апаратурою і сизим димом, що раз по раз зачаровував глядачів. Відзначимо певні особливості цього річного свята краси.

Найперше привертає увагу величезна кількість спонсорів та партнерів, які долучилися до конкурсу. Хтось роздає рекламку, хтось просить заповнити анкету, а хтось просто «піариться» за рахунок своїх нагрудних символів. Це люди з різних сфер і напрямків – від забезпечення комунікаційних та програмних питань (режисер, звуко- і відеооператор, постановник) до сфери послуг і товарів легкої промисловості (весільні сукні, купальники). І всі вони допомагали профкому створити свято дівочої краси.

Чи вміє говорити краса?

Вабили око оригінальністю й квитки-запрошення. У кожного запрошеного був такий собі «паспорт учасниць» (там знаходились усі 15 фотографій та шаблон для голосування «Міс глядацьких симпатій»).

І на цьому новації не завершилися. У конкурсі брали участь дітки, розважали гостей неймовірно запальні та веселі ведучі, хлопці команди КВК «Хлопці на виклик» Василь Жупник та Олег Андрухів.

Твердо можна сказати, що

постановки та виходи дівчат ВІДБУЛИСЬ!!! Зважаючи на те, що ставили їх уже вельми відомий хореограф-постановник Василь Шеремета й Ірина Забігач, іншого результату й годі було очікувати. Кожна з учасниць не йшла, а пливла в ореалі краси і грації (у залі споглядали на все це дійство не менша кількість вродливих дівчат). Потенційні міс виходили в національних костюмах, у купальниках, весільних і вечірніх сукнях. Та найпоказовішим і визначальним став конкурс талантів. Хтось співав, хтось тан-

цював, хтось «забавляв публіку» філософськими роздумами та пориваннями, а хтось просто демонстрував власні роботи.

Було кілька моментів на конкурсі талантів, про які просто не заведено говорити (читай: естетичність та культура вигляду деяких конкурсанток), але це вже питання особистої честі та моральності кожної з учасниць. Кожна показала те, що собою являє її душа.

Трохи дивною була відсутність «конкурсу говоріння». Про доцільність його відсутності голова профкому Сергій Гаєвський сказав так: «Як ми знаємо, на всіх конкурсах краси питання повідомляють конкурсанткам задовго до конкурсу. Щоб провести конкурс максимально прозоро і відкрито, ми вирішили не проводити цю частину конкурсного змагання!» Можливо, Сергій більш компетентний у цьому питанні, але мені все ж не вистачало живого голосу (тембру, мелодійності, ритмічності). Як казали древні: «Заговори, щоб я тебе побачив». Гадаю, образ повинен будуватися не лише на зовнішності. Щоб отримати гордий титул «МІС ПРИКАРПАТСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ – 2010», замало мило посміхатись. Не увінчалась успіхом і моя надія на те, що наприкінці свята краща серед кращих все ж таки зачарує глядачів мелодійністю голосу і чарівністю промови.

Можливо, я помиляюся, але визначальним чинником, цінністю людини мала б стати її індивідуальність. Тому перемогою чи поразкою цей конкурс назвати важко. Так, були призи для переможців і просто учасниць. Але те, що їм дав цей конкурс, ті внутрішні і зовнішні резерви, витрачені на його підготовку та проведення, досвід назавжди залишаться таким собі «скарбом», вкладом на майбутнє. Хочеться вірити, що наше суспільство надалі не просто роботизується,

що краса ВСЕ Ж ТАКИ переможе.

Особливістю конкурсу було й те, що, крім подарунків від спонсорів свята, профком студентів подарував кожній плаття, в якому дівчата виходили на перший показ.

Своїми враженнями від конкурсу Мар'яна Коновеичук поділилася з нами:

– На що ти сподівалася, йдучи на конкурс?

– На перемогу я не очікувала, хіба що потрапити в число фавориток. Усі конкурсантки були гідні цього звання. Моя перемога – це велика несподіванка для мене.

– Чим ти займаєшся в житті, що дала тобі перемога в конкурсі?

– Сьогодні я просто студентка-першокурсниця. Починаю тепер займатися модельною кар'єрою. Таке прагнення викликав конкурс «Красуня Івано-Франківська – 2010», у якому я отримала номінацію «Міс Чарівність Івано-Франківська – 2010», а ще більше вогню додав і наш університетський конкурс. Виникла впевненість у собі, зник страх перед сценою, а я вкотре довела своє кредо: «Живу для того, щоб перемагати!»

– Твої плани протягом року в статусі «МІС УНІВЕРСИТЕТ»...

– Я запланувала створити благодійний проект, до якого хочу долучити студентів, учасниць конкурсів «Красуня Івано-Франківська» та «Міс Прикарпатський Університет». Цей проект буде спрямований на підтримку дітей-сиріт, які перебувають під медичним наглядом.

Так, це справді було шоу. Але все в нашому житті завершується. Завершилось і воно. Залишається тільки подякувати профкому студентів за організацію такої цікавої події в житті нашого університету.

Натхнення та підтримки вам у задіянні всіх земних «джерел енергії»!

Наталія Криворучко

Ситуація на ринку праці області

Питання працевлаштування наших випусників під постійною опікою ректорату

Молодь завжди була і буде головною рушійною силою сучасного світу. Вона перебуває в центрі міжнародних, соціальних, економічних і політичних подій. Завдяки високому інтелектуальному потенціалу, мобільності та гнучкості молоді люди мають можливість впливати на суспільний прогрес, визначаючи майбутнє суспільства, держави та світового співтовариства. Одним із перспективних напрямків залучення молоді в суспільні процеси країни є забезпечення її робочими місцями.

У зв'язку з цим 26 травня відбулася зустріч випускників університету з керівництвом головного управління освіти і науки Івано-Франківської облдержадміністрації, де обговорювалися питання щодо особливостей працевлаштування в сучасних умовах та шляхи вирішення проблеми працевлаштування випускників.

На зустрічі перед випускниками виступили проректор з навчальної роботи, професор Чобанюк В.М., заступник начальника головного управління освіти і науки Гаврилюк І. О., начальник відділу освіти Богородчанської РДА Дрогомирецький І. М., начальник відділу освіти Тисменицької РДА Дутчак В. М.

Першим взяв слово проректор з навчальної роботи, професор Чобанюк В.М., який у своїй доповіді наголосив: «Мета університету в здійсненні низки заходів, які були б спрямовані на вдосконалення системи підготовки фахівців, їх працевлаштування, адаптації за місцем праці. Питання працевлаштування випускників завжди було під постійним контролем ректорату, керівників інститутів, факультетів, завідувачів кафедр. Зокрема, в цьому році університет закінчує 1620 випускників, з них 882 навчалися за державним замовленням, 504 особи навчалися за напрямами та спеціальностями педагогічного профілю. Ми намагатимемось

прослідкувати долю кожного випускника та допомогти із працевлаштуванням». Також проректор зупинився і на питанні ролі держави в цьому процесі: «Не забуваймо про постанову Кабінету Міністрів України від 26 вересня 2006 року за № 1361 «Про надання одноразової адресної грошової допомоги деяким категоріям випускників вищих навчальних закладів» та наказ Міністерства освіти і науки України № 827 від 7.09.2009 р., де зазначається, що випускники, які закінчили університет за напрямками та спеціальностями педагогічного профілю, працевлаштовані в загальноосвітніх або професійно-технічних навчальних закладах і уклали договір про роботу на строк не менше як три роки, отримують одноразову адресну грошову допомогу (п'ять мінімальних окладів). Звісно, це не вирішене питання, але все ж...»

Більш детально про ситуацію на ринку праці розповіли гості з управління освіти і науки. Зокрема, заступник начальника головного управління освіти і науки Гаврилюк І.О. наголосив на тому, що «ситуація на ринку праці області, як і України в цілому, характеризується скороченням рівня безробіття та зростанням рівня зайнятості. Але проблема молодіжного безробіття залишається гострою. Кількість випусків фахівців з вищою освітою перевищує випуск робітничих кадрів, хоч серед працюючих вони складають менше половини».

Гості пообіцяли, що такі зустрічі будуть проводитися частіше. Завдяки їм вирішується головне питання – з чого починати пошуки роботи, а це, як ви розумієте, перший крок до вирішення проблеми самого працевлаштування.

Наш кор.

Нещодавно команда івано-франківських студентів у складі Станіслава Козлова, Наталії Криворучко, Ірини Давиденко та Віри Андріюк повернулася з Києва, де брала участь у цьогорічному проекті ВМГО Студреспубліка «Новий старт. Стратегія 2050 для України». Цей конкурс ідей, оргпроектів і наукових розробок, підсумком якого стало проведення оргдіяльній гри та Стратегічного саміту, відкрив нові горизонти та можливості розвитку студентів зі всієї України. Одеса, Херсон, Полтава,

державності учасники жертвували сном, спілкуванням з рідними та відпочинком. Кожен напружено думав, вишукував, помилявся, знову починав спочатку, щоб вийти на кращі шляхи руху і розвитку власної держави. З уст організаторів й експертів, котрі постійно працювали з учасниками, лунали песимістичні прогнози-побоювання: «Чи бути Україні 2050?» Але горіння ідеєю та власне творення цієї ідеї змушувало ставити під сумнів такі невеселі прогнози.

Особливістю цьогорічної гри

У пошуках стратегії розвитку

зистом майбутнього розвитку власної державності. Уявлення України 2050 були різними – від глобальних якісних перетворень у кожній зі сфер до дещо утопічних та ідеальних (принаймні з точки зору сьогодення).

Перебували в закритому просторі 24 години на добу 3 дні поспіль, тому напруження час від часу виникало як між самими учасниками, так і між групами. Та, незважаючи на короткочасні непорозуміння, основна мета – побудова української стратегії 2050 – виявилась вищою від власних амбіцій. Проведення оргдіяльній гри передбачало постійну мисленнєву діяльність усіх і кожного. Усі були почуті, навіть якщо їх думка є хибною. З учасниками індивідуально та колективно працював директор групи компаній «РОСТ» Олександр Бланк, цінні поради якого допомагали в розкритті як кожного індивідуального проекту, з яким він приїхав на гру, так і колективно утвореного «дитя». Також учасники мали чудову можливість консультуватися з лідером Студреспубліки Павлом Вікнянським, досвід проведення таких ігор котрого дозволяв не тільки наштовхувати учасників на правильну думку, але й допомагав їм ставати активнішими і саморозкриватися.

Результатом і основним продуктом став цілісний документ розвитку держави, який був представлений на Стратегічному саміті в Міжнародному інституті менеджменту в Києві. Відправними пунктами Стратегії стали: переформатування індустрії; розвиток надтехнологічних (перш за все космічних) галузей; побудова мисленнєвого суспільства, основою якого є система якісної освіти; Україна як масштабний транспортний центр. Учасники зійшлися на тому, що Новий світ – це кібернетичне середовище, де вирішальну роль відіграватимуть знання та

Три доби там, де моделюються глобальні мрії

Донецьк, Харків, Севастополь, Київ, Чернігів, Хмельницький, Івано-Франківськ – практично всі регіони України долучились до формування стратегії розвитку України 2050. Саме «Новий старт» вперше в історії незалежної України спробував розширити горизонт стратегування руху і розвитку країни на 40 років.

Організатори переконані, що цьогорічний проект та проведена в його рамках оргдіяльна гра пройшли на якісно вищому, ніж торік, рівні, адже сприяв їм Благодійний фонд Богдана Гаврилишина, була організаційна підтримка Міністерства освіти та науки України та Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту, а також Міжнародного інституту менеджменту.

Метою проекту стала концентрація сил, енергії молодих людей (студентів, аспірантів, науковців, підприємців, маркетингологів, експертів), активних громадян країни для вироблення стратегії розвитку України до 2050 року. Протягом трьох діб у санаторному комплексі «Ворзель», що під Києвом, не припинялась оргдіяльна гра. Заради ідеї творення власної

було й те, що вона проходила в підгрупах, склад яких постійно змінювався. Це було потрібно для кращого розуміння пробле-

матики тією чи іншою групою та вироблення на цій основі якомога кращого «рецепту» розвитку України. Кожні дві години групи отримували спільне завдання, яке представляли у вигляді презентації Power Point на всезагальне обговорення. У грі зітнулися різні моделі розвитку держави. Дискусії були запальними, проте чітко налагодженими і зрозумілими (завдяки вдалій постановці модератора та організатора оргдіяльній гри Павла Вікнянського).

Кожен намагався думати масштабно, уявляти себе стратегом, вершителем, прогно-

Університетські проекти

Невольничі плачі,

або Амністія слова, індульгенція совісті

інтелект, а оскільки Україна має один із найкращих потенціалів у цій сфері, то має піти шляхом кібернетичного та космічного розвитку, мобілізації зусиль у цих напрямках.

На саміті також було зачитано привітання від Міністра України у справах сім'ї, молоді та спорту Равіля Сафіулліна. Від Міністерства освіти і науки України перед учасниками виступив Михайло Рогожа, керівник відділу гуманітарної освіти. Та найважливіший меседж для учасників передано зі Швейцарії другом та партнером проектів Студреспубліки Богданом Гаврилишином. У своєму відеопривітанні член Римського клубу закликав мріяти, мріяти про власне майбутнє, про власну ідеальну державу та постійно здійснювати конкретні кроки на шляху до мети. «Мрійте, бо мрії збуваються!» – закликав він.

Дуже прикро, що мислити стратегічно, тобто масштабно і передбачувано, на перспективу, нас не вчать. Ні в сім'ї, ні в школі, ні в університеті. А це так важливо: вміти творити життя власне, своєї держави та, врешті, усього світу. Нині багато хто мислить власними дріб'язковими категоріями в межах свого містечка, своєї території і не бажає вийти за рамки своєї обмеженості. Проект студреспубліки дав змогу не лише виробити спільний стратегічний документ всеукраїнського значення, але й зробив перший крок на шляху розвитку дійсно мисленнєвої цивілізації, котра буде самодостатньою і забезпеченою, незалежною і повноцінною як у внутрішньому житті, так і на зовнішній арені.

Проект закінчився, всі роз'їхались у різні регіони України. Тепер у кожного своя місія – впровадження тих змін, проектів, знань, які отримали на «Новому старті». Стратегами не народжуються – ними стають! І чим більше буде філософів-стратегів, тим якісніший рівень займатиме наше суспільство, тим розвиненіше і впливовіше воно буде.

Наталія Криворучко

45 років тому, 1965-го, в радянській Україні почалася хвиля масових арештів творчої інтелігенції, невдовзі – судові процеси над нею. Сотні процесів.

„Але тоталітарному режиму вже наприкінці свого існування було зручно сказати: у нас за ідею „сидів” один непокірний – Василь Стус, а більше політичних ув'язнень за слово у Радянському Союзі не було. Який цинізм. І світ цьому не вірив. Ті самвидавські збірники, які „тут” були причиною ув'язнень, переслідувань, знущань, потрапляючи на зарубіжжя, ставали книгами – літературними подіями, вісниками української державності та волі”.

Більше 15 років вивчає цей період косовиці цвіту української нації старший викладач кафедри літератури Прикарпатського національного університету Ярослава Іванівна Васишлин, досліджуючи тему „Домінанта національного у літературі резистансу (опору) в другій половині ХХ століття». Зараз педагог підготувала до друку науково-методичний комплекс „Літературна амністія слова”, що є плодом її тривалої праці, виявом боргу живих перед мертвими. Розуміємо, що поки цей показовий проект авторки стане книгою, більше того – навчальним підручником, пройде час, то маємо за честь на сторінках

– Ярославо Іванівно, спасибі за труд і мужність, а найперше хочемо почути від Вас: що слід розуміти під „Літературною амністією”? Кому і для чого належить здійснити її та яким чином?

– У 90-х роках, на початках української незалежності, понад сто лицарів українського слова і духу, письменників, у творчості яких домінувала національна ідея, були реабілітовані. Підкреслюю, реабілітовані як особистості. Але не реабілітована

нашого видання вже зараз першими заговорити про унікальні, зібрані нею по краплинах зі всього світу, документи, свідчення, самвидави і книги. Почути спогади від ще живих учасників тих подій, а також розповіді про вже мертвих, котрі не діждалися волі.

Отож, у Дні пам'яті жертв політичних репресій починаємо цикл публікацій за хрестоматійними матеріалами проекту „Літературна амністія”. Вивчаймо їх, аналізуймо, учімося, щоб у наших генах не завмерли любов і непокора, гідність, воля і дух, які залишило по собі це нескорене покоління.

Сьогодні пропонуємо увазі читачів інтерв'ю з Ярославою Васишлин.

їхня творчість, якої ми досі не знаємо. І яка, зрозуміло, не стала ще (як мала би стати) основою національної гуманітарної освіти української молоді. Вони відсиділи величезні терміни ув'язнення – найменший 8-10 років, а максимальний – до 40 років. Це ті, які наближали незалежність Української держави, але не їх називають українськими класиками. Натомість живе працює література радянська ортодоксальна. А цей величезний пласт літератури опору, лі-

тератури спротиву тоталітаризму – у небутті, живе окремим своїм паралельним життям. Йому є місце тільки там, де не викривлений, не викреслений радянським і доморощеним жандармом Космос української культури. Тому ця література чекає на амністію, на те, що прозріють очі незрячих. Кому належить здійснити її? Нам з вами, кожному, хто вважає себе українцем. Зрештою, цей проект може стати тестом для сучасної влади. Ось ви маєте величезний пласт літератури, ось ви маєте величезну когорту лідерів нації, яких треба підняти на той Пантеон слави, щоб про них заговорили. Йдеться не про окремих героїв Західної України, бо це також унікальна українська література націоналістів Сходу, Півночі, Півдня, Заходу. І цей проект ставить за мету об'єднати націю, а не по-сварити. Це єдина мета, з якою ми будемо обов'язково підходити до влади, бо не йтимемо до неї з простягнутою рукою за фінансовою підтримкою: благо, є чимало меценатів, які готові підтримати "Літературну амністію". Без такого кроку ми не будемо вільним народом, нацією.

Щодо розуміння напрацьованих у проекті матеріалів. Щоб читачеві збагнути їх серцевину, дух, зміст, хочу сказати, що разом зі студентами (переважно п'ятих курсів, які вже пройшли чотири роки навчання і мають ґрунтовні знання з літератури, філософії, психології, отож, вони здатні сприймати цей непростий літературний процес) ми розробили свою матрицю аналізу цього героїчного спадку. Найперше звертаємо увагу на те, що всі автори, творчість яких ми розглядали, за ґратами намагалися свою душу, розум, волю підкорити і спрямувати до нашого Універсимуму, до вищої Божественної сили. Кожен із митців-каторжан, з ким мені доводилося зустрічатися, коли вони ще були живі, і ті, про кого я збирала спогади, у своїх творах, листах говорили: "Нам допоміг вижити Господь Бог і віра". То й ми, нинішні, коли збирали,

вивчали, аналізували, популяризували, а значить і „амністували” їх творчість, зашораз на початку цієї роботи також молилися з думкою про них: „Господи жнив, Пастирю стада, допоможи нам, твоїм робітникам, зіжати жниво, посіяне кров'ю, потом та життям тих, хто були ув'язнені за слово любові до України, слово правди та вірності, ставши світлом для нас, сіллю землі. Допоможи нам, Всемиловитий, Справедливий Боже, бо велике їх жниво, незбагненне жниво, яке потребує чуйних сердець, мужності і мудрості”. І ми відчували цю поміч. І зроблена справа стає священною, а нас робить вищими. У матеріалах „Амністія слова” беремо відтинок часу дуже великий: це початок 50-х і кінець 80-х років. Аналізуємо творчість учасників літератури резистансу, або літератури спротиву, через ще одну призму – через доміную в цій літературі – „національне”. І тільки той, хто не хоче побачити – не побачить, що для них, в'язнів сумління, понад усе був священний імператив – „Бог і Україна”. Вони задля цього жили, творили, це було справою їх життя. За цим були їх „невольничі плачі». Це люди духу і вірні сини свого народу. Тому ми хочемо розповісти про кожного з цієї незламної когорти. Ми насмілилися амністувати їх слово. А намітивши ту велику схему, ставимо за мету зробити це во ім'я... Не повірите чого... Во ім'я одного – індульгенції.

– **Тобто, задля прощення?**

– Так, задля прощення. Але не просто прощення, а взаємопрощення, прощення всіх і всім. Чому це так важливо? Як співається у відомій пісні: "На нас дивляться з небес поети-герої". Згадаймо, що Божа заповідь навчає: любіть ближнього, як самого себе. А вони, поети-герої, порушили цю заповідь, бо зреклися самих себе во ім'я ідеї, вони також зреклися рідних, близьких, завдавши їм страждань і болю. Ми їх прощаємо, ми за це їх любимо.

Але це лише перший крок. Наступний – дати індульгенцію і забути про тих, з чиєї

вини були написані критичні статті на твори цих авторів. А написане лягало на стіл суддів і прокурорів у мантиях та було причиною вироків – несправедливих, цинічних, жорстоких, а від цього ще страшніших, тяжчих. Такий був час, таке було покоління. Цікавий інший факт, досліджений нами, що ті, хто сиділи за ґратами, їх простили. То ми також мусимо простити, коли будемо говорити про знівечені долі невольників. Не сіяти зло, не сіяти ворожнечу, а дати індульгенцію одним і другим. Цього треба навчати студентів; вміти прощати, як і любити, розуміти. Бо ми християни. І, можливо, ті, хто отримає таку індульгенцію, хоч винні, відкриють свою душу та захочуть висповідатися перед часом, перед тими, хто лишився ще живий, і попросити в них прощення.

Магістральна ідея задуманого проекту – прославити наших лідерів нації, лідерів українського слова. І подякувати їм, вклонитися за незалежну Україну

А моя мета як викладача, як людини, яка працювала багато років над цією темою, довести до свідомості сучасної наукової еліти важливість цього літературного курсу. Щоб від Заходу до Сходу, від Півночі до Півдня вивчали і знали цей літературний процес.

Наша кафедра літератури вважає за потрібне рекомендувати вченій раді університету дати належну оцінку цьому проекту та виступити ініціатором звернення до Міністерства освіти і науки України, щоб зробити його актуальним у всіх вищих навчальних закладах, де вивчають філологію.

Для того, щоб подивитися на правду: як творилася Україна. Бо з високих крісел нам кажуть частенько, що за Україну не пролито жодної краплі крові, що Горбачов нам Україну на тарілочки подарував. І чи є вона, така держава? Навіть життя „цієї сотні” такі твердження заперечує та показує, що і в мирний час точилася величезна бороть-

Список «Гарячих ваканцій»

ба за незалежність України. Від казематної лірики Шевченка до протестної Зіновія Красівського – „невольничі плачі”, нитка Ариадни, журавлиний ключ. Апостоли України.

– За роки праці над пректом Ви мали чимало особистих зустрічей з письменниками цього покоління, багато їздили світом, працювали з архівами, щоб, врешті, усі ці матеріали стали напрацьованим курсом „Амністія слова”.

– Перша моя зустріч була з дуже активним учасником руху спротиву Михайлом Осадчим, який передчасно пішов із життя. Коли він почув про мою статтю „Пантеон національних категорій у творчості Михайла Осадчого”, яку я озвучила на одній із конференцій у Львові (сам не зміг бути присутній, бо хворів, і тому попросив мене приїхати до нього додому – це було за кілька місяців до його смерті), я бачила сльози в нього на очах. У того, який у тюрмах не плакав: „Невже я дочекався цього часу, що так про мене пишуть студенти в моїй Україні?”... Я мала надзвичайні зустрічі з Іриною Сенік, Богданом Ясинським, Олексою Різниченком, Миколою Холодним...

Спілкуючись з ними, я зрозуміла, що ця робота дуже потрібна, а ще більше утвердилася в намірах зробити цей проект, коли брала участь у міжнародній конференції в Америці та виступала з доповіддю про русифікацію в Україні. Не забуду оплески в залі Елінойського університету. Я вкотре зрозуміла: ця правда має повернутися до всіх нас. Був 2001 рік. З Елінойського університету, з українського музею в Америці, з усіх усюд, куди я „стукала”, мені пересилали, передавали книги, матеріали, самвидави, які й лягли в основу цих хрестоматій, що нині підготовлені.

Ті, сто, вони вже майже всі на правді, а ми ще на кривді. Якщо не хочемо жити так, вони нам допоможуть пройти свій великий катарсис.

Марта Войцехівська-Павлишин

Forbes склав список «гарячих ваканцій» на найближчі 10 років

Forbes назвав найбільш перспективні професії для випускників вишів: зростатиме кількість робочих місць у сфері медицини, комп'ютерних технологій, розробки ігор та онлайн ЗМІ.

Журнал *Forbes* оприлюднив список сфер діяльності, де на випускників вищих навчальних закладів чекають «гарячі» вакансії протягом десятиліття, незважаючи на рецесію і високе безробіття в США.

Прогноз був складений Університетом Каліфорнії на основі даних Мінпраці США та інтерв'ю з керівниками провідних компаній.

Значна кількість нових вакансій буде відкриватися у сфері охорони здоров'я – на стику медицини, техніки та законодавства. Ця сфера потребуватиме фахівців, які вміють обробляти комп'ютерні дані різних досліджень і узагальнювати їх у єдину картину. Кількість таких вакансій у сфері інформаційних технологій, на які можуть претендувати інженери, аналітики та фахівці-комп'ютерники, обіцяє вирости на 20% до 2018 року.

Гарні шанси на працевлаштування мають хіміки і біологи, оскільки в США очікується двократне зростання фармацевтичної індустрії до розміру загального обігу в 1,3 трильйона доларів протягом десятиліття. Не залишаться без роботи геронтологи. Адвокатська сфера діяльності, що спеціалізується на медичних питаннях, також залишається на піку вакансій.

Ринку праці потрібні фахівці у

сфері аналізу й обробки даних, оскільки обсяг інформації у світі подвоюється кожні три роки. Комп'ютерні інженери, знайомі з побудовою алгоритмів і статистикою, будуть потрібні для запобігання інтернет-шахрайству, забезпечення комп'ютерної безпеки, складання прогнозів споживчих настроїв у просуванні товарів і брендів.

Кількість вакансій для інженерів-програмістів подвоїться вже цього року.

Затребуваними на ринку праці стануть і журналісти, але не традиційних ЗМІ, де триватиме хвиля скорочень, а для різних новинних веб-проектів з мультимедійними елементами, а також для соціальних мереж. Комп'ютерні навички та вміння писати якісний контент – ось що відрізняє таких журналістів нової формації.

Бурхливо розвивається ніша мобільних пристроїв, де потрібні фахівці з розробки і дизайну ігор, складання графіків, діаграм та інших візуальних програм розважального напрямку.

Розвинені економіки будуть розширювати такі сфери діяльності, як упровадження «зелених» технологій, вивчення і захист морського різноманіття, забезпечення безпеки праці.

Перспективною на найближче десятиліття залишиться професія перекладача, що володіє англійською та іспанською мовами.

Гарна перспектива знайти роботу збережеться для педагогів, яким належить навчати не дітей, а дорослих.

За версією Всеукраїнської експертної мережі:
http://experts.in.ua/baza/prognoz/index.php?ELEMENT_ID=62874

Духовні обереги

Ласкава Божя Матір Станіславська
повернулася до свого міста

Зворушливу історію про цю подію розповів нам отець Володимир Вінтонів, душпастир соціальної лічницї хоспіс у обласному центрі. В особливий спосіб Господь спонукав саме його виконати цю почесну місію.

У складі обласної делегації медиків, які працюють у хоспісі, він нещодавно поїхав до Гданська, щоб взяти участь у міжнародній конференції, присвяченій хоспісній опіці. Маючи в цьому місті знайомого священника (доброго приятеля) був запрошений в одну із церков відслужити спільну Службу Божу. Під час знайомства з іншими духівниками їм представили отця Володимира зі Станіслава. Зачувши назву міста, один священник пожартував, що раді вітати поважного гостя, але «Матінку Божу не віддамо».

Вже пізніше отець Вінтонів розпитав про зміст сказаного. І це було відкриття: йшлося про чудотворну ікону Ласкавої Божої Матері Станіславської, яка знаходиться в Гданську. Повернувшись додому, почав збирати відомості про Неї, яка належить до небагатьох коронованих ікон. І нині, щоб поширити культ святині, священник подбав про видання спеціального інформаційного буклета, а ще більше про те, щоб після 70-и років перебування на чужині Посланниця Неба повернулася в місто, де вона була написана іконописцем Даниїлом на побажання секретаря вірменської спільноти Донінга в часі XVII-XVIII століть. Переказ говорить, що саме Донінг першим оздоровився за посередництвом ікони від тяжкої хвороби очей; він же перший побачив сльози на обличчі Божої Матері. Відчуваючи, що негідний зберігати такий скарб у власному будинку, Донінг відніс ікону до найближчої церкви, але сльози на обличчі Богородиці були ще більші. 22 серпня 1742 року комісія, яка складалася зі світських і духовних осіб, однозначно підтвердила надприродний характер явища. Але обличчя Матері Божої не завжди було сумне. Коли вірні возсилали свої молитви особливо ревно, лице Пречистої роз'яснювалося, огорталося усміхом. Відбувалися також

зміни кольорів ікони. Вона сяяла дивним світлом. Чуд і ласк, отриманих поціновувачами плачучої Богородиці, було настільки багато, що дуже швидко її назвали Ласкавою, а також Ченстоховською. Найбільшим скарбом нової церкви, збудованої на місці дерев'яної невеликої церковці, стала ікона, яку урочисто внесено сюди 20 жовтня 1763 року. Вона була в срібній рамі і накрита ризою з позолоченого баквану. Слава образу і краса святині притягала вірних усіх обрядів та тих, кому на серці лежала доля Станіслава. Місто стало відпустовим для вірних вірменського, латинського та греко-католицького обрядів.

Прохання про коронацію ікони підписали 20 єпископів на чолі з Андреем Шептицьким. Складався документ з дев'яти тисяч підписів. У кінці листопада 1936 року прийшов довгоочікуваний коронаційний декрет, виданий Папою Пієм XI. «Триднев» у трьох обрядах на честь події був 27-29 травня 1937 року. У четвер красу католицького обряду вірмен запізнали вірні завдяки о. мітрату Д. Каєтановичу. В п'ятницю зі східною пишністю відправляли Літургію в греко-католицькому обряді кир М. Чернецький та І. Лятишевський. У суботу понтифікальну службу в латинському обряді відправив Є. Базак. Місто буяло велелюддям і квітами. Коронація Станіславської Богородиці була настільки красива, що серед інших 13-ти світових вважалася найкращою у XX столітті.

У воєнні роки, коли Станіслав захопили радянські війська, разом з поляками та частиною вірмен за новий кордон Польщі вивезли й Покутську Мадонну. «Хто був на чужині, знає біль і тугу за рідним краєм», – каже отець Володимир. Тому він знову поїхав до Гданська, аби знайти сприяння поляків у тому, щоб виконати копію ікони Ласкавої Божої Матері Станіславської. І це було успішно зроблено. Отець Вінтонів зазначив, що з 2007 року ікона Матінки Ласкавої зна-

ходиться в костелі, реставрованому після руйнації в часі війни, де все відтворено так, як було в Станіславській вірменській церкві. До цього часу ікона перебувала в каплиці під опікою отця Філіп'яка, який її вивіз до Польщі. 1999 року священник помер, але його бажанням було повсякчас, щоб ця ікона вернулася до вірменської церкви, яку називають в Івано-Франківську «голубою». Більше того, як стверджують польські парафіяни, за бажанням отця Філіп'яка приїжджала до Івано-Франківська делегація, щоб вести переговори про повернення святині, але, начебто, не знайшла порозуміння.

«У нинішньому часі вести мову про повернення оригіналу святині містові – це вписати ще один пункт, який буде роз'єднувати поляків та українців,» – вважає співрозмовник.

Але є в церкві інша методика: виготовлення точної копії ікони. Коли вона є, то відбувається акт посвячення копії в присутності оригіналу. Кілька діб правляться Богослужіння, а після посвячення друга ікона також вважається чудотворною, зазначив отець Вінтонів, розповівши про філігранну працю, яку здійснив реставратор Валерій Твердохліб. Його вважають одним із найкращих фахівців у цій сфері. Співрозмовник розповів про офіційну поїздку делегації з Івано-Франківська до Польщі з місією освячення копії, у якій також взяли участь офіційні представники влади Гданська. Це було у двадцятих числах квітня.

«Щодо подальшої долі Станіславської Чудотворної Ласкавої Матінки Божої, то ікона буде встановлена на головному вівтарі в храмі святого Іоана Хрестителя на вулиці Микитинецькій у Івано-Франківську», – повідомив священник. І диво: історія знову повторилася. Марія приходять у маленьку дерев'яну церковцю – Ноїв Ковчег – як колись триста років тому вона вже прийшла в Станіславів.

Марта Войцехівська-Павлишин

І музика

наші душі єднала

Наші гості

Нещодавно в актовій залі Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника на запрошення ректора, професора Б.К. Остафійчука виступав відомий в Європі оркестр акордеоністів "Консона" з л. Вільнюс, Литва

Біля двадцяти музикантів-професіоналів дарували слухачам стримані скандинавські акорди музики Едварда Гріга, аргентинського композитора Пайоли, запальної безкомпромісної музики Жоржа Бізе з опери «Кармен» тощо.

Кожному музикантові (за підтримки ректора Прикарпат-

ського університету) на знак вдячності були вручені фотоальбоми «Любїть Україну» автора цих рядків, що є фізиком за професією.

Очільник вищого закладу п. Богдан Остафійчук подарував чарівній жінці-диригенту Риті Ауксофіте букет червоних троянд. Пані Рита виявилася не тільки блискучим музикантом, але й чудовою господинею. Вона у відповідь вручила литовський торт-пиріг, адже разом із колегами була дуже вдячна за теплий прийом. Богдан Костянтинович (за своєю щирою вдачею) згоден був поділитися зі всіма слухачами цим солодким подарунком.

На другий день музиканти дарували чарівні мелодії жителям міста. Слухачів не міг розігнати навіть дощ. Разом з литовським оркестром виступили й знані в Європі наші земляки – запальна Марина Булда та її наставник Мирон Черепанин.

Наступний сонячний день подарував гостям екскурсію в Карпати. У музикантів залишилися неповторні враження як від чарівної природи гір, так і від щирого спілкування з доброзичливими людьми.

Лірика

ЛЮБОМИР КЛІЩ

Живіть у любові

*Духмянить маренковим цвітом,
Де плаї зелено-шовкові,
Смерековим шелестом літо
Шепоче: «Живіть у любові».
А річка дзвінка, синьоока
Той шепіт підхоплює живо,
Відлунюють гори високо:
«Живіть у любові щасливо».
По світі співанок багато,
Смерекову де відшукати?
Так вліють лиш гори співати,
Так вліють співати Карпати.
В дарадах ховається сонце,
Темрява лягає на скелі,
А пісня сміється в віконце:
«Кохана, виходь із оселі!»
Не знають тремдіти спочинку,
Де в танці – легіні веселі,
Де гори відлунюють дзвінко:
«Кохана, виходь із оселі!»
По світі співанок багато,
Тремдітову де відшукати?
Так вліють лиш гори співати,
Так вліють співати Карпати.*

ОЛЯ ЯЩЕНКО

Забудь

*Забудь моя душа про все:
І про любов, і про бажання.
І може звільнишся тоді
Від цього дикого страждання.
І більше вже не запече
І не замерзне твоя сутність.
Тоді це в твоїм житті
Калиню витратиш ти
значущість.
Тоді ти станеш не така,
Ні, не жорстока і холодна,
Тти просто будеш геть чужа,
А разом з тими –
Своя, природна. Тти будеш,
Наче вільний птах,
Який радіє так свободі,
А, разом з тими, для всіх чужак,
Що дзвобом б'є в вікно холодне.
Нічого вже не зміню я,
Тти ж завжди була "не такою".
І я приречена вестти
Нелегкий бій –
Сама з собою.*

СПОРТ

Весняні старти

25-28 березня в Харкові проходив чемпіонат Європи з панкратіону. Третє місце зайняв Віктор Матвійчук, студент II курсу факультету фізичного виховання і спорту.

З 30 квітня по 5 травня відбувся чемпіонат Європи з таеквондо в місті Сковде (Швеція). Бронзову медаль завоював студент Прикарпатського національного університету Руслан Олійник.

5-8 травня 2010 року в Дніпропетровську проходив чемпіонат України з кікбоксингу. Чудово

виступив Віталій Мерінов, студент I курсу факультету фізичного виховання і спорту, який став переможцем у двох версіях, завоювавши дві золоті медалі.

Завершилися другі обласні студентські спортивні ігри. Останнім видом програми був

пляжний волейбол. Відмінно виступили волейболістки: Марина Ткачук та Ірина Феदिшин, студентки III курсу факультету фізичного виховання і спорту, які зайняли перше місце, не залишивши жодного шансу командам коледжу фізичного виховання та університету нафти і газу. Також переможцями спортивних ігор стали наші збірні команди із дзюдо та шахів.

У загальнокомандному заліку університет завоював третє місце, пропустивши вперед коледж фізичного виховання та університет нафти і газу. Також треба відзначити студента V курсу Руслана Савчука за третє місце Кубка України з легкої атлетики, який відбувся в Ялті.

ВІТАННЯ

Ректорат, профспілковий комітет, співробітники вітають з днем народження

директора Інституту українознавства, завідувача кафедри української мови, доктора філологічних наук, професора

Грещука Василя Васильовича

завідувача кафедри обліку і аудиту, доктора економічних наук, професора

Баланюка Івана Федоровича

директора Інституту філології, завідувача кафедри української літератури Інституту філології, доктора філологічних наук, доктора філософії, професора

Хороба Степана Івановича

та бажають міцного здоров'я, щастя, творчих успіхів і великих наукових здобутків!

Засновник видання - Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника (ректор - член-кореспондент НАНУ, доктор фізико-математичних наук, професор **Богдан Остафійчук**)
Відповідальні за випуск: **Наталія Криворучко, Любов Максимів, Жанна Дутчак**

Газета зареєстрована обласним управлінням у справах преси та інформації Івано-Франківської облдержадміністрації від 29.08.2005р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу інформації № 555, серія ІФ

Редактор - кандидат філологічних наук **Любомир Кліщ**

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати текст. Висловлені авторами думки можуть не збігатися з позицією редакції